

МАЕСТРОТО

Гондолата се плъзна безшумно по тъмната вода на канала. Наетият от мен гондолиер притисна лодката близо до стената на една от сградите, които се издигаха край водния път, за да позволи на друга гондола да ни задмине.

– *Ciao, Luca!*⁴ – извика той и гласът му отекна силно между камъните на тесния канал, а аз подскочих стресната от изненада.

Придърпах качулката на наметалото над лицето си, за да се прикрия, докато се разминавахме с другата гондола.

Стигнахме до мост и забелязах няколко каменни стъпала, които водеха към улицата – *онази* улица.

– Спрете – казах. Гласът ми прозвуча приглушено изпод качулката. – Искам да слеза тук, *per favore*⁵.

Гондолиерът се подчини, докара лодката близо до стъпалата и спря, така че да мога да вдигна полите си и да изляза. Подаде ръка, за да ми помогне, а аз притиснах няколко монети в дланта му.

---

⁴ Привет, Лука! (ит. ез.) – б. пр.

⁵ Моля (ит. ез.) – б. пр.

– *Grazie, signorina. Buona notte*⁶ – кимна ми.

Поех надолу по улицата, вирах се в къщите и търсех онази, в която ми бяха казали, че живее мъжът, когото издирвах. Прекосих мост на друг малък канал. Водата изглеждаше достатъчно дълбока, за да погълне и тайната ми, и мен самата, без да остане и следа от нас.

Намерих къщата точно зад моста. Поех си дълбоко въздух, прогоних и последните остатъци от нервността си, отворих вратата и смело пристъпих вътре, без да почукам. Стаята, в която влязох, не беше голяма и изглеждаше още по-тъсна заради множеството вещи в нея. Пергаментови листове бяха пръснати по масата на няколко крачки от мен, някои изписани, други празни, голяма част – с надраскани ноти по тях. До една от стените имаше клавесин, едва различим изпод струпаните върху него вестници. Преброих три калъфа за инструменти в цялото помещение, всичките с подходящия размер за цигулка или може би виола д'аморе. На масата, сред вестниците, бе поставена запалена лампа, а на бюрото до стената имаше още една. Те и бавно гаснещият огън в камината вляво от мен бяха единствените източници на светлина в мъждиво осветената стая.

До бюрото, наведена над пергамент с перо в ръка, седеше фигура в износено свещеническо расо. Мъжът вдигна стресната глава и за първи път успях да го огледам добре. Имаше коса, червена като жарта в огнището, и големи тъмни очи, които присви гневно в първия миг, когато ме видя. След това ме погледна с недоумение. Чувала бях, че е на около трийсет, но следите от детските болести и изпитанията, на които навярно го бе подложил животът, му придаваха уморения вид на по-възрастен мъж. И все пак под изпитата му външност се забелязваше искрица живот – пламък, който го правеше привлекателен.

– Коя сте вие? Какво искате? – попита и стана от стола си намръщен.

Пристъпих още крачка напред и свалих качулката от лицето си.

⁶ Благодаря, госпожице. Приятна вечер (ит. ез.). – б. пр.

ЦИГУЛАРЯТ ОТ ВЕНЕЦИЯ

– Търся маестро Антонио Вивалди, мъжа, когото наричат *il Prete Rosso*.

Червения абат.

– Хмм – изсумтя мъжът подигравателно. – Намерихте го, макар че не знам дали още имам правото да нося титлата „маестро“. В края на краищата съм уволнен.

– Знам.

Всички във Венеция знаеха, че преди около година маестро Вивалди бе отстранен по неясни причини от поста майстор-цигулар и композитор в *Conservatorio dell'Ospedale della Pietá*⁷ – сиропиталището, прочуто със своя превъзходен женски оркестър и хор. След уволнението си бе прекарал цяла година в обикаляне на Европа – или поне такава беше мълвата. Щом чух за завръщането му, при първа възможност дойдох да го потърся.

– Мислех си, че тъй като в момента сте без работа, може би ще проявите желание да приемете частен ученик.

Присви очи още повече.

– Може и да проявя.

Очевидно очакваше да се пазаря. Извих ъгълчетата на усатата си в лека усмивка, когато пъхнах ръка под наметката си и извадих оттам платнена кесия, пълна с монети. Приблжих се и я подадох на маестро. Той разшири очи, щом усети тежестта ѝ, и направо се смяя, когато я отвори и видя колко много злато има вътре.

– Смятам, че е достатъчно за един месец уроци – казах, – както и за дискретността ви.

Погледна ме отново.

– Коя сте вие? – Понеже не отговорих веднага, маестро продължи: – Щом можете да си позволите да ми плащате толкова много, със сигурност бихте могли да си позволите някое напарфюмирано конте да идва при вас в уюта на собственото

---

⁷ Консерваторията на Сиропиталището на милосърдието, известна и като консерватория „Пиета“. Благотворителна организация, в която Вивалди работи дълги години като учител, композитор и музикален директор – б. пр.

ви *palazzo*⁸ и да ви обучава. Защо се появявате тук, и то посред нощ, да търсите точно мен?

– Дълга история, отче. Да кажем просто, че съм чувала да ви наричат „най-добрия цигулар във Венеция“. Затова положих такива усилия да ви издиря.

Мъжът се намръщи, недоволен от неясното обяснение, но реши да не задълбава.

– Значи искате да се научите да свирите на цигулка, така ли?

Кимнах.

– Преди свирех, но беше доста отдавна. – Поклатих глава. – Мина много време...

Пет години, за да сме точни. Пет години, откакто майка ми почина и музиката си отиде завинаги от дома ни заедно с нея.

Вивалди разсеяно кимна и се обърна, за да вземе цигулката и лъка – навярно неговите собствени – от калъфа, отворен на пода до бюрото му. Подаде ми ги.

– Покажете ми какво можете – заяви.

О, толкова отдавна не бях държала цигулка в ръце. Толкова време бе минало, откакто за последно усетих гладкостта на дървото под пръстите си и помирих слабия, пикантен мирис на лака. Не се упражних преди срещата си с маестрото, защото не исках да изкушавам съдбата, преди да си осигуря помощта му. Затворих очи, за да се насладя на усещането, че отново съм с добър стар приятел, когото не вярвах, че ще видя отново. После засвирих.

Започнах с най-простите гами: до мажор и ла минор. Отначало плъзгах пръсти по струните тежко и тронаво, но след като изсвирих всяка гама по два пъти, старите умения и навици започнаха да се завръщат. Щом се почувствах по-уверена, засвирих простичка, но приятна мелодия, която знаех от малка. Не я помнех идеално и на места бях забравила коя нота следва, затова прескачах към следващата, за която се сещах. Не беше особено впечатляващо, но само това можех да изсвирия. Когато свърших, започнах отначало и този път импровизирах на местата, където не знаех точните ноти. Усещането, че свира

---

⁸ Палат, дворец, голяма къща на богатите семейства във Венеция (ит. ез.). – б. пр.

ЦИГУЛАРЯТ ОТ ВЕНЕЦИЯ

отново на цигулка, ме замая толкова, че напълно забравих за присъствието на Вивалди. Накрая той сложи леко ръка на рамото ми, за да ме спре.

– Добре – каза повече на себе си, отколкото на мен. – Добре, не е зле. Мога да кажа, че имате вроден талант. И определено свирите със страст.

Усмихна се и лицето му се преобрази.

– Ще ви обучавам. Предполагам, че имате цигулка?

Кимнах, откраднала бях недокоснатата цигулка от стаята на брат ми Клаудио. Майсторски изработен инструмент, на който той така и не пожела да се научи да свири.

– Да, имам – отговорих. – Макар че ще е... Ще ми бъде трудно да я нося тук с мен.

Маестрото махна небрежно.

– Имам една, която можете да използвате. Значи искате да идвате тук за уроците си, така ли?

– Да – отвърнах бързо. – Стига да е удобно.

– Добре тогава – каза Вивалди и в очите му блесна любопитство. – След два дни, около обяд, устройва ли ви?

Замислих се за момент. Вероятно можех да се измъкна незабелязано за известно време.

– Да, устройва ме.

– Предполагам, че няма да ми кажете причината за тази нужда от дискретност?

Усмихнах се.

– Както вече споменах, историята е доста дълга, отче, и е по-добре да я оставим за друг път.

„Или за никога.“

– Разбирам.

– Значи до след два дни, по обяд – казах, запътила се към вратата.

– Чакайте – спря ме. – Може ли поне да науча името ви, си-нъорина?

Погледнах го през рамо:

– Адриана.

АЛИСА ПАЛОМБО

Все още не можех да рискувам да научи фамилията ми, затова, преди да ме притисне за друга информация, отново дръпнах качулката над лицето си, излязох навън сред дъжда на късния април и го оставих на неговите мисли и догадки.